

OMRAAM MIKHAEL AIVANHOV

Le disciple doit chauffer sa propre matière (la deuxième naissance)
La femme, par son esprit, peut faire naître L'enfant Jésus
(Seules les femmes réalisent le royaume de Dieu sur la Terre)

*

Discipolul trebuie să-și încălzească propria materie (a doua naștere)
Femeia, prin spiritul său, poate face să se nască copilul Iisus
(Numai femeile realizează Împărăția lui Dumnezeu pe Pământ)

Conferința din 25.12. 1969

Vedeți acest subiect, această temă a celei de-a doua naștere atinge multe probleme, multe probleme. Despre Hara ați auzit deja multe lucruri. Unde se găsește Hara ? Mai jos de plexul solar. La 4 cm sub ombilic. Acolo și nu în altă parte s-a născut acest principiu: între bou și măgar, în această mică scobitură, adică într-o gaură, o «peșteră», o ieslă și așa mai departe. De ce a fost mereu plasat acolo ? Pentru că în Inițiere era un lucru foarte limpede, foarte bine cunoscut. De ce trebuia Iisus să se nască tocmai în acel centru ? Pentru că există o corespondență absolută cu aceleași legi. Întotdeauna copiii se nasc în pântec. Locul e același, dar e dispus mai bine, mai sus, materia este cu totul alta. De aceea, Hermes Trismegistus, care cunoștea toate aceste lucruri, spunea: «Ceea ce e jos este ca ceea ce e sus. Iar ceea ce e sus este ca ceea ce e jos». De ce nașterea copilului Iisus trebuia să aibă loc într-o iesle și nu într-un palat ? Pentru că acela este locul. Și e adevărat, este extraordinar: când acest copil, adică această forță, acest principiu, acest element începe să-și facă apariția, să se trezească, exact acolo, în această regiune, unde avem anumite senzații: de dilatare, de căldură, de lumină, de beatitudine, de armonie, care reflectă, care strălucesc prin intermediul creierului, prin ochi, prin plămâni... Dar (forța/principiul) este acolo. Și de ce se spune, despre cei care vor avea această (a doua) naștere că apă vie va curge prin sânul lor, și nu prin creier ? De ce tot acolo ? Iar japonezii, Inițiații, au lucrat și au descoperit exact acest loc; ei au

exerciții de concentrare... Și tot ce rămâne/s-a păstrat, pe ici, pe colo, ca (exercițiu) de concentrare, oamenii nici n-au înțeles bine la ce folosește.

Vedeți așadar că, din vreme în vreme, observăm că în lume s-au mai păstrat, sub o formă sau alta, crâmpei din toate aceste tradiții. (Există) Un ordin (???) care se concentrează aici, care se fixează aici, între ochi, închizând ochii dar făcându-i să conveargă către acest centru, care e Ajna yoga, chakra Ajna, care, după hinduși, este al treilea ochi, aici, între sprâncene. Alții care se concentrează în inimă, iar alții care se concentrează aici, la gât, unde este o altă chakră. Dar, deseori, cei care le practică nu cunosc importanța acestui lucru sau originea lor, de unde vin. Și atunci, la un moment dat, toate acestea trebuie explicate.

Așadar, vedeți, eu m-am oprit asupra acestor lucruri, pentru a vă da metode și exerciții de concentrare. Poate sunt mulți care ar dori, căroră le place asta... Dar metodele pe care vi le-am dat noi sunt cele mai bune, mai eficiente și mai ales cele mai inofensive, cele mai puțin primejdioase. Mai ales cu Soarele. Noi lucrăm cu Soarele și, dacă am înțeles bine, bine de tot ce este Soarele, vom descoperi tot, vom dezvolta tot.

Și apoi, nu m-am oprit nici asupra celor trei Magi: de unde veneau acești trei Magi, ce i-au adus ei copilului Iisus. Sau steaua, ce era cu steaua aceea pe care au văzut-o ? Era o conjuncție... a căror planete ? Pentru că era o conjuncție din punct de vedere astrologic. Și de ce măgarul și boul ? Din punct de vedere astrologic sunt și niște constelații, pe undeva, numite Boul și Măgarul, care în acel moment se aflau acolo/pe cer. Și în ce moment s-a născut Iisus ? Se pare că s-a născut cu 3 sau 4 ani înainte – înaintea datei care a fost dată – și așa mai departe. Și că nu s-a născut pe 25 decembrie. Dar ei au fixat această dată pentru că 25 decembrie exista deja, în antichitate; pe 25 decembrie se sărbătorea deja ceva, toate învățăturile lui Nitra (????)... era pe 25 decembrie. Și atunci au ales această dată, dar Iisus se pare că nu s-a născut la această dată.

Așadar, asupra acestor lucruri nu m-am oprit. Puteam să mă opresc. Și de ce cei trei Magi au adus aur, tămâie și mir ? Erau aproape niște preziceri, înseamnă că ei știau cine este Iisus, înclinându-se în fața lui. Aurul era pentru că (Iisus) era rege. I-au adus aur, ca unui rege: regalitate, bogății, adică cineva (care) nu avea niciodată să «ruginescă», să se oxideze, nobil ca aurul, stabil, rezistent, strălucitor și luminos ca Soarele. Deci, era un simbol care arată că Iisus era rege. Un rege spiritual care nu va «rugini» niciodată, adică nu va avea slăbiciuni în el însuși. Materia Lui va fi de o asemenea natură, încât nimic nu-l va putea atinge/afecta pentru a-i lua din strălucire, cum se întâmplă cu celelalte metale. Iar tămâia ? A, e pentru că L-au recunoscut ca preot al Celui Prea Înalt. Atunci,

unul din cei trei magi i-a adus tămâie, pentru a arăta că el este preot și că avea să aducă sufletele... Când ardeți tămâie, fumul urcă spre cer, degajând un minunat parfum și alungă răul. Așadar, El era preot, întrucât toți preoții care făceau lucrul acesta – în temple se ardea tămâie; era o rășină cu totul specială care fusese descoperită, studiată și care avea emanații, degaja particule care alungau toate spiritele rele, spiritele necurate. Deci, El a fost recunoscut ca preot. Iar mirul ? Era tot un simbol: el era folosit pentru a îmbălsăma corpurile, ca ele să nu putrezescă. Era un simbol al morții. Deci, i-a fost adus mir, pentru a arăta că și El trebuie să moară – dar de o altă moarte – și să-și păstreze viața. Mirul era folosit pentru a îmbălsăma corpurile, ca ele să nu putrezească.

Dar latura/aspectul cel mai important al nașterii lui Iisus despre care se vorbește azi... Se spune că El a venit să mântuie omenirea și și-a dat sângele, a plătit datoriile oamenilor, i-a mântuit și gata. Acum creștinii, întreaga lume sunt salvați. Și nici aici nu a fost bine înțeles sensul profund al nașterii lui Iisus. Ei cred acum că oamenii sunt complet mântuiți, pentru că Iisus i-a salvat. Dacă e cineva care crede că Iisus e Domnul și că El cu adevărat a mântuit omenirea... Ei da, dar în ce sens ? Și dacă e cineva care crede, acela sunt eu. Eu cred mai mult decât ceilalți, numai că eu nu cred sub această formă, pentru că am să pun întrebări. Am să spun: Dacă Iisus a mântuit lumea, de ce (oamenii) nu sunt mântuiți ? Adică, oh, là, là ! când îi vezi... în ce nenorociri, în ce neazuri, în ce suferințe, în ce boli și chiar în ce crime trăiesc ! Ei sunt mântuiți, de ce anume ? Și cum poți mântui oamenii care vor veni cu 2000 de ani mai târziu ? Vor fi totuși salvați, ca ei să continue să comită crime. Este un lucru care nu se face, nici măcar nu este drept, nu e rațional, să îngădui oamenilor să continue să comită crime pentru că au fost mântuiți. Hai, mâncați, beți, scuipați, pentru că sunteți mântuiți ! Ei bine, nu, eu nu cred. Omul nu este mântuit.

Și atunci ce a făcut Iisus ? În ce sens i-a mântuit pe oameni ? Aaa, iată în ce sens. Iată lucruri despre care creștinii n-au idee. Dacă studiezi profund, ezoteric, întreaga omenire, (înțelegeți că) drumul care ducea de la planul fizic până la Cer, era atât de blocat/astupat de sângele vărsat – prin omoruri, prin crime, prin mârșăvii – de secole întregi, încât nimeni nu putea avea acces (pe el în sus): era plin de monștri, plin de fapte înspăimântătoare, care îi împiedicau pe oameni să parcurgă acest drum. Nu-l puteau parcurge decât ființe ca Zoroastru, ca Buddha, ca Moise, ca Hermes Trismegistus, oameni excepționali ca putere, ca puteri/capacitate, ca inteligență, ca virtuți... Dar ceilalți, oh, là, là ! să nu mai vorbim. (Drumul) era blocat. Iar Iisus, așadar, s-a sacrificat, pentru a curăța acest drum, pentru a-l mătura și pentru a-i satisface, a-i mulțumi/potoli pe acești

monștri, cu sângele lui. Iată un lucru pe care oamenii nu-l cunosc. Este un sacrificiu mult mai mare decât ne imaginăm, pentru că sângele lui era o chintesență de o asemenea natură, de o asemenea elevare, încât chiar și atunci când a fost vărsat pe pământ, când a căzut pe pământ, a produs schimbări până în centrul Pământului, (a produs) o enormă transformare. Această chintesență era de o asemenea forță și puritate, încât totul a fost schimbat. Drumul a fost deschis chiar pentru toată lumea – deschis, dar într-un anumit sens: fiecare trebuie să facă eforturile necesare pentru a merge pe el și nimeni nu poate merge în locul nostru. Nimeni nu poate mânca în locul nostru. Ca mama care așteaptă un copil: la început, ea mănâncă pentru el, respiră pentru el, lucrează pentru el. Dar când el se va naște, nu va mai putea face la fel. Ea nu mai respiră pentru el, nu îl mai hrănește. El trebuie să respire, să se hrănească și să meargă și așa mai departe. La fel și cu oamenii. Odată ce a deschis drumul, i-a mântuit de toate aceste nenorociri, de toate aceste eforturi, de toate aceste complicații. Dar nu i-a mântuit în sensul de a-i scuti de orice eforturi, că o să le pice totul din Cer. E de ajuns să deschizi gura, și va cădea direct în ea ! Ei bine, nu ! Iată de ce nu cred că omenirea este mântuită. Fiecare trebuie să se mântuiască.

Iar acum... În trecut era foarte răspândită (ideea) mântuirii: ca să te mântuiești, trebuia să-ți mântuiești sufletul. E cam prea personal, prea egoist, prea limitat. A, desigur, trebuie să îngădui oamenilor să înțeleagă că au nevoie să se gândească mai întâi la ei înșiși. Dar ca să auzi acum tot timpul aceeași frază: să-ți mântuiești sufletul, să faci lucruri pentru a-ți mântui sufletul, să mergi în peșteri, în gropi, să te îndepărtezi de omenire pentru a-ți mântui sufletul, asta sună altfel, e ca un stadiu, ca o perioadă/revoltă depășită. Nu trebuie să ne mai gândim să ne mântuim sufletul. Îl vom mântui cu mult mai bine gândindu-ne la ceilalți. Acesta este un grad superior. Vreți să vă mântuiți sufletul ? Uitați de lucrul acesta, nu vă ocupați de asta. Încercați să-i mântuiți pe ceilalți. Sufletul vostru va fi mântuit în același timp. În timp ce, dacă uitați de ceilalți și vreți să vă mântuiți sufletul, nu-l veți mântui niciodată, pentru că fără iubire, fără sacrificiu e prea personal; nu reușiți să declanșați forțe și puteri de o asemenea importanță/anvergură pentru a vă mântui sufletul și sufletul nu e mântuit. În timp ce, dacă vă gândiți la ceilalți, acest lucru declanșează forțe și energii atât de înalte/superioare, de o asemenea imensitate, de o asemenea vibrație, încât voi sunteți cei care beneficiați de ele: sunteți salvați. Chiar dacă nu reușiți să-i mântuiți pe ceilalți, măcar voi sunteți mântuiți. În timp ce, înainte, voiați să vă mântuiți propriul suflet și nu veți reuși să-l mântuiți și nici să salvați pe nimeni altcineva. Deci, este mai puțin avantajos, credeți-mă ! E un grad

superior în domeniul religios. Nu vă ocupați de problemele voastre. Se vor aranja singure, dacă vă ocupați de ceilalți. Să zicem, de exemplu, că munciți pentru a vă cumpăra cutare și cutare lucru; vă pierdeți tot timpul și nu veți avea niciodată tot. În timp ce, dacă uitați asta și vă ocupați de problemele celorlalți – aranjați asta, curățați ailaltă – veți fi atât de copleșiți cu de toate, încât veți avea mai mult decât cereți. Este ceea ce se întâmplă anumitor Inițiați. (Ei) au înțeles acest secret. Și când l-au înțeles, gata, s-a terminat. Ei vor să uite complet de ei înșiși, se ocupă să rezolve problemele celorlalți și din toate părțile le sosesc mai multe decât cer. E formidabil ! Numai că trebuie să înțelegi, iar omul nu ajunge să înțeleagă: frica, teama - «Dacă nu mă descurc, am să mor de foame ! Cine o să se ocupe de mine ? Hai, la treabă !» - și toată viața gâfâie, transpiră și nu rezolvă nimic. O bojdeucă, undeva, câteva mărunțișuri... Și dacă ar munci pentru ceilalți, ar avea palate, miliarde... Dar voi nu mă credeți. Pentru că în mintea voastră stă scris că oamenii sunt răi, că oamenii sunt lipsiți de recunoștință, că oamenii sunt de o ingraturitate..., că sunt... Asta e puțin adevărat, mie îmi spuneți ? Să nu vorbim de asta ! Dar nu toți sunt așa. Când veți ajunge așa, veți înduioșa pe câțiva care nu sunt nerecunoscători. Trebuie să continuați. Dacă ați dat peste nerecunoscători ați muncit, ați muncit și nu aveți nici un rezultat, nu vă descurajați. Continuați și veți da peste oameni care sunt atât de recunoscători, încât vă vor da mai mult decât ar fi trebuit să vă dea (toți) ceilalți. Ei plătesc pentru ceilalți. Cred acest lucru. Ba nu, nu cred. Eu știu, eu trăiesc astfel. Eu sunt ca cel care a istorisit această poveste:

Era undeva un zid și dincolo de el o pădure, oh, là, là ! cu mulți pomi fructiferi, cu o abundență de fructe, ceva extraordinar ! Ei da, dar cum să iei acele fructe ? Acolo sunt animale, maimuțe... care vă vor sfâșia ! Ooo, eu am găsit secretul, reflectând ! Am umplut un coș cu fructe – cu portocale. Și-acu' să vezi ! M-am dus sub zid și am început să arunc cu portocale în copaci, una după alta, una după alta ! Și iată că maimuțele au început să arunce și ele în mine – ele imită, știți ? Își zic: «Aha, să ne facă nouă așa ceva ? – zic maimuțele de acolo». Și îmi aruncă vagoane. Eu le adun. Am înțeles secretul. Și eu asta fac. Eu le arunc oamenilor cu portocale în cap – în lumea invizibilă, desigur; și în lumea invizibilă sunt maimuțe – care sunt forțe ale naturii – care fac la fel. Voi de ce nu faceți asta ? Vedeți ? Hai, luați tot ce v-a rămas pe acolo și hai, aruncați în capul tuturor acelor maimuțe – gânduri bune, nu fructe ! Gânduri bune, sentimente bune, hai (dați-i drumul) ! Și când vă spuneam, la Bonfin: «Hai, faceți asta !» «Aaa, și în ce fel ? Sub ce formă ?». Doamne, dar e simplu: de pildă, ieșiți din casă, dimineata, înălțați mâna așa – asta e coșul – și spuneți:

«Mulțumesc. Fiți binecuvântați, fiți binecuvântați, fiți binecuvântați, Îngeri, Arhangheli, Divinități, Spirite inteligente ale naturii ! Fiți binecuvântați ! Sunt în armonie cu voi. Vă iubesc !». Și vă duceți la lucru. N-a durat nici un minut ! Și ce ați făcut ? Ei bine, îi incitați, îi provocați, aruncați cu ceva spre ei, iar ei nu lasă lucrurile așa. Întreaga zi, vă urmează peste tot, iar voi vă spuneți: «Dar oare de ce mă simt așa ? De unde vine (acest sentiment) ?». Le-ați provocat. Oare de ce sunt oamenii atât de zgârciți ? – spuneam (cândva) într-o conferință. Nici măcar atât nu fac. Ce vă costă să spuneți: «Bună dimineața, bună dimineața, bună dimineața. Fiți binecuvântați ! Vă iubesc !». Vedeți ? Și chiar dacă vă spun, nu sunt mulți printre voi care vor face asta. Ei zic: «Dar ce putem aștepta de la un astfel de lucru ? Nu e nimic îndărătul lui». Ba da, ba da, ba da, verificați. Eu am verificat, am încercat. Fac asta deseori. E puțin, în aparență, dar declanșează ceva. Coșul ! Când spuneți: «Vă iubesc, vă iubesc...» ecoul spune/răspunde deja: «Vă iubesc, vă iubesc...». Auziți din toate părțile. Acesta e ecoul: maimuțele care repetă același lucru, forțele naturii care repetă. Voi ați spus o dată și vine de o sută de ori din toate părțile, multiplicându-se; lucrurile se multiplică. Când sădiți un singur bob de grâu, oh, là, là ! ce de (boabe) vor fi după aceea ! E același lucru. Ați plantat o grăunță – un cuvânt. Și apoi...

Deci, cum este mântuită omenirea ? Este puțin altfel de cum ne imaginăm. Doar drumul este deschis, posibilitățile au fost date, toate facilitățile, dar noi trebuie să mergem. Nu trebuie să așteptăm și să contăm pe Iisus. El a făcut ce trebuia. Acum trebuie să facem și noi ceva, ca El. Iată deci un alt grad de înțelegere mai avansat decât cel al creștinilor de acum.

**

Să vedem acum, în ce fel putem reuși să facem să se nască copilul Iisus ?

Cunoscând cele două principii despre care v-am vorbit: focul și apa. Focul acționează asupra apei, o dilată, iar aburul împinge/exercită o anumită forță. Deci spiritul și materia. Trebuie așadar să lucrăm în cele trei lumi, cu virtuțile și cu sentimentele, chiar și cu spiritul nostru și cu materia noastră. Le avem deja pe amândouă: spiritul nostru și materia noastră. Soțul și soția. Focul și apa. Și ce se va întâmpla ? A, dacă știm cum să lucrăm asupra propriei noastre materii, care este simbolizată jos (în partea de jos) – pântecul este întotdeauna materia, iar capul este spiritul – să ne concentrăm asupra propriei noastre materii și să o

dilatăm, să o încălzim, până când materia va degaja particule. Iar aceste particule le vom orienta oriunde dorim, până la nașterea celui de-al treilea principiu, care este în noi înșine. Nu există alt mijloc/cale. V-am vorbit despre înțelepciune și iubire. Și asta e adevărat. Dar și aici este adevărat: spiritul și materia, care produc energia, mișcarea. Și ce fac acum savanții ? Mi se pare, dragi frați și surori, că religioșii/ființele religioase/oamenii religiei sunt departe de a înțelege acest mare adevăr bulversant așa cum o fac, instinctiv, savanții. Pentru că savanții, în alte încarnări, au fost somități; ei nu sunt savanți din întâmplare; ei au lucrat în trecut și cu siguranță au fost chiar în Școli inițiatice, dar astăzi nu-și mai amintesc. Dar instinctiv, ei ajung să descopere, să cadă asupra unor adevăruri formidabile, care erau propovăduite/dezvăluite în templurile inițiatice: că fără femeie, nu poți avea un copil. Bărbatul nu poate avea un copil fără femeie, femeia nu poate avea un copil fără bărbat. Ei bine, asta se propăvăduia în inițieri, dar în toate domeniile, în toate regiunile... Dar cum toată lumea știe prea bine că e adevărat, e adevărat, e adevărat... Ei da, dar n-au înțeles nimic. Ei fac copii zi și noapte. Ei n-au înțeles profunzimea acestui mare adevăr: că femeia este materia și că bărbatul este spiritul și că separat nu pot produce nimic. Ființele religioase/oamenii religiei care suprimă materia, care neglijează materia, care disprețuiesc materia, tună și fulgeră contra materiei, fără să o înțeleagă/fără să înțeleagă acest lucru, nu produc nimic; nu există nimic la religioși, la mistici, ei plutesc în vag/în nedefinit, înoată în crepuscul, în gol. În timp ce savanții, care au înțeles importanța materiei, femeii, tot timpul au copii. Evident, nu le dau dreptate în celelalte regiuni, pentru că nu sunt în adevăr. Ei sunt în adevăr numai în ceea ce privește planul fizic. Atunci au rezultate extraordinare. Sunt în adevăr. Ei lucrează cu materia. Lucrează cu materia, dar ei sunt spiritul, pentru că sunt voința, sunt inteligența, conștiința... Deci, ei acționează asupra materiei. Așadar, ei lucrează instinctiv, fără să-și dea seama și au rezultate. Acum, dacă spiritualiștii ar ști cum să procedeze, cum să acționeze asupra propriei lor materii, cu spiritul lor, ar avea rezultate fantastice, dar în domeniul eteric, în domeniul spiritual ar fi lucruri fantastice.

Cum să facem acest lucru ? Cum să ajungem să-l facem ? Iată lucruri noi, asupra cărora oamenii nu s-au oprit. Așadar, care este această muncă a alchimiștilor, în ce constă munca alchimiștilor, care menționează numai două lucruri ? Ei nu spun. Ei lucrează cu focul și cu un fel de materie, ei nu spun ce. Ce materie este aceasta ? Și ce foc este acesta ? Niciodată n-au revelat acest lucru... Și în propriul lor alambic: corpul lor fizic. Atunci, pentru a transforma această materie/materia lui, pentru a-l aduce la anumite procese, schimbări,

transformări, până la a deveni aur, aurul pur – ei bine, toată filozofia ezoterică este ascunsă sub forma muncii alchimice, dar în realitate este mai mult decât atât. Nu latura chimică îi interesa. Da, ei au găsit și piatra filozofală, e adevărat, dar ambiția lor, dragi frați și surori, nu era concentrată asupra aurului, asupra argintului/banilor. Aceștia erau sufleri (??); au existat asemenea persoane, dar ele nu au înțeles idealul adevăraților alchimiști, care erau adevărați Inițiați. Idealul adevăraților alchimiști nu era aurul, era sublimarea slăbiciunilor lor în virtuți, în calități. Există o știință/o cunoaștere, pe care o urmau. Ceilalți, care se gândeau că vor deveni bogați s-au ruinat – o mulțime de oameni lacomi care s-au ruinat pentru a avea piatra filozofală. Dar adevărul era propriul lor spirit, care era focul și propria lor materie, care era materia primă. Și lucrau asupra ei până o încălzeau într-atât, o dilatau într-atât, o subtilizau într-atât... și iată atunci cele două triunghiuri ! Cum reușeau oare să facă să vibreze această materie atât de intens, încât prin această voință, prin acest spirit, propriul lor spirit cobora și pătrundea în propria lor materie pentru a o stimula, pentru a-i da viață, a o însufleți ? Și atunci iată materia – primul triunghi -, spiritul – cel de-al doilea triunghi; la sfârșit ei reușeau să devină simbolul lui Solomon, adică oameni perfecți. Erau de aur, de diamante, erau lumină, străluceau. Deveneau asemenea lui Hristos. Sunt simboluri. V-am vorbit deja – de câte ori până acum – despre cele două triunghiuri de la Bonfin. Chiar și despre pentagrama care este în mijloc. Și despre pentagrama cea mică aflată în pentagrama cea mare. Astăzi n-am să revin asupra acestor lucruri. Vreau doar să vă spun că adevărata muncă a discipolului este cea a spiritului asupra materiei, a bărbatului asupra femeii – că un brutar care lucrează pentru a face coca, a face forme – cornuri, etc. Materia va lua deci forma pe care i-o dă spiritul. Este o lucrare personală, este o lucrare colectivă. O facem în noi înșine. De ce să mergem să căutăm înafară, ca savanții... Ei fac bine, ei lucrează asupra materiei, au rezultate materiale, dar noi, noi, spiritualiștii trebuie să facem același lucru și să lucrăm asupra propriei noastre materii, materia primordială. Noi suntem spirit și avem materia. Și va fi/rezulta... Ce va fi/rezulta ? Păi copilul care se va naște, adică atotputernicia, «forța (tuturor) forțelor», cum numea Hermes Trismegistus. Și acesta este Hristos. Forța tuturor forțelor, care pătrunde tot ce e solid și tot ce e subtil. Această forță se va naște prin cele patru elemente care sunt în ea: Soarele este spiritul, care trebuie să proiecteze germenul, până la mama, Luna – Luna este mama sa, care se găsește jos, Luna este jos; apoi, prin Vânt, care îl va transforma până la Lună, la mama; iar apoi, Pământul îl va hrăni, altfel spus, corpul fizic va hrăni acest copil – Pământul va fi doica lui/cel care îl va hrăni.

Deci, trebuie ca noi, discipolii acestui Învățămant, să reușim să proiectăm germele sublim, divin, prin spiritul nostru, adică Soarele, care este tatăl lui, pentru că Soarele îl trimite la Lună, mama lui, care este jos – materia, dacă vreți – prin intelect – acesta este Vântul (intelectul, adică gândul, gândul care va transporta această forță până jos, până la centrul Hara, Luna). Adică prin gând trebuie să coborâm până jos, iar apoi, Pământul, adică întregul corp fizic din jurul lui, îl va hrăni, îi va fi doică – așa cum corpul mamei hrănește copilul. Întregul corp al mamei hrănește copilul care este acolo, în Lună. Nu-i așa că totul devine limpede ? Da. Dar chiar dacă e limpede, nu s-a terminat. Trebuie să și facem acest lucru.

Poate că sunt primul care vă revelează acest lucru. Nu veți găsi această revelație în nici o carte. În nici o lucrare. Mi s-a dat dreptul să vă revelez unul din cele mai mari mistere din Tabla de Smarald. Acum e foarte limpede. Da, numai că problema este cum reușim să facem acest lucru. Este o muncă ce poate dura câteva ore sau câteva luni, câțiva ani sau deloc. Este scris în cărțile de alchimie: poate dura ani. Sunt foarte puțini cei care au reușit acest lucru, care au devenit Hristoși, adică Sori, adică aur, adică spirite minunate, dar prin propria lor materie. Și au spus, în cărți: această materie nu este nici asta, nici ailaltă. Fiecare persoană o are; cei mai săraci și cei mai bogați o au. Și oamenii au căutat și au căutat. Au zis: «Trebuie să fie urina, trebuie să fie sperma, trebuie să fie părul». Și n-au găsit. Au lucrat, lucrat, lucrat asupra a tot, dar n-au descoperit care era acea materie. Pentru că era spus: «Chiar și cel sărac are această materie», fără să indice unde. Da, n-au numit-o niciodată. Iată, pentru prima oară aveți revelații (asupra acestui lucru). Acum, la treabă ! Ei da, pentru că dacă nu reușiți să însuflețiți, să dați viață, să exaltați... De ce trebuie să încălziți, să încălziți această materie ? Oamenii au încălzit-o, au încălzit-o cu cărbuni și au ars tot. Ei bine, nu. Ei spuneau: «Această căldură este blândă ca pântecul unui cal sau ca bălegarul». N-au indicat niciodată ce era această căldură/de ce fel de căldură era vorba. Or, această căldură este iubirea noastră, pe care o proiectăm, pentru a însufleți propria noastră materie, pentru a o face să vibreze intens, până ce ea va deveni aproape spirit. Iar spiritul se va condensa în asemenea măsură, încât va deveni materie. Materia va urca foarte sus, iar spiritul va coborâ foarte jos și va lua locul... Materia se va spitaliza, iar spiritul se va concretiza. Aceasta este munca unui Inițiat. Nu există altă muncă. Nu există. Dacă veți căuta alte munci, veți fi pe-alături. Nu există altă muncă, mai importantă, mai esențială, ca aceea de a-ți transforma propria materie în radiații luminoase.

Iar acum, bineînțeles, savanții – cum vă spuneam ieri – nu se gândesc decât să bombardeze, să distrugă, să dizloce, să separe, să demoleze. Această tendință pentru a cunoaște materia este o metodă care îi va duce poate către cunoașterea materiei – din ce e făcută... Ei vor fi uluiți să vadă că este o lume infinită. Totul este în materie. Dar de ce prin bombardare, prin distrugere ? V-am vorbit de ciclotroni și sincrotroni și despre acceleratori și despre bombardări în America, (la ???) lângă New York, (unde există) acea instalație care are 3 km lungime și se întinde pe un hectar. De ce ? Inițiații lucrează și ei – (dar) nu în același fel – (ci) prin trimitere la raze, prin strălucire, nu prin bombardare, prin trimitere de raze din propria lor gândire, către propria lor materie. Dar nu este bombardare, este iubire. Sunt curenți atât de armonioși, atât de plini de solitudine, de tandrețe, de delicatețe, încât celulele care sunt atinse de foc, de căldură, încep să vibreze, încep să se dilate, încep să cânte, încep să se dezvolte, în loc să cauți unde să te adăpostești, unde să fugi, ca să scapi, pentru că nu au fost bombardări fulgerătoare, prin latura electronică. Ei bine, nu, se produce exact contrariul. Atunci se produce o dezvoltare, o înflorire, iar materia se deschide, își dăruiește parfumul, își dăruiește bogățiile, care înainte erau ascunse. Și asta datorită acestei călduri, acestei iubiri. Nu au loc distrugerii, dizlocări, dezordine – ca atunci când un copil scormone într-un furnicar și toate furnicile, biete de ele, nu știu ce li se întâmplă și fug, își iau ouăle și puii și tot... Este îngrozitor, o întregă harababură ! Nu trebuie să acționăm așa. Inițiații acționează cu iubire, cu căldură, cu bunătate față de propriile lor celule, față de acest centru Hara, pentru a face să iasă/pentru a aduce la suprafață aceste comori, aceste bogății acumulate acolo. Există de toate; sunt niște rezerve de neînchipuit. În acest centru Hara sunt îngrămădite toate rezervele universului.

Atunci, în această muncă, Inițiatul acționează cu multă iubire, cu multă conștiință, multă lumină, respect față de propria lui femeie/soție, adică propria lui materie; atunci materia se destinde și îi dă tot ce e necesar pentru a-i înveșmânta ideile, și iată că ideile se realizează. Femeia, materia, dă particulele pentru realizare.